

Káli-Horváth Kálmán verseiből

Úgy ölelj, és úgy szeress...

Eljönnek hozzánk a halottak.
Magukkal viszik a sóhajunkat
oda, ahol szótlankok a voltak,
oda, hol a könnyek apadnak,
oda, ahol frissen fáj a múlt,
ahol a jelen jövőbe fakult,
mintha régen meg is történt volna.
Egyszer porba hullt egy morzsa
bajszáról a mindent teremtőnek,
annak, aki parancsol a kőnek
szülni embert, fakasztani forrást.
Ne csak magadnak légy,
felelj gyomorkorgást!

Ölelj, ölelj, szeress, szeress!
Bukik a Nap, a Hold is elcsepeg.
Csillag sincsen, oly kopár az űr.
Eláll a lélegzet, vérzek legbelül.
Mint kóbor árny, ki égbe les
vágyva bánón, örök fájón
siratva az életet,
gyászolom, mi odalett.

Úgy ölelj, és úgy szeress,
mint ki tudja, vége lesz!
Hogyha végbe zár a létünk,
hagyjunk nyomot itt, hol éltünk.
Ölelj, ölelj, szeress, szeress!

Jönnek, jönnek a jajunkért,
könnyben pácolt sok bajunkért,
jönnek szóért, rossz vérünkért.
Ne feledjük azt, ki itt élt s halt hozzájuk térve
három napra, három éjre.
Öröklángú, Isteni fény.
Azóta is Ő a Remény,
víg Örömhír, szent Költemény.

Jönnek ők nagy zsákot hordva,
átkainkat beleszórva, messze vinni sóhajunkat
oda, ahol könnyek, gondok
elmállanak, mint a lombok
termőföldre az avarban.

Ne legyél most zavarban.
Ölelj!
Szeress!
Még szabad vagy!

2017. február 5.

A szerző Meztelen zsoltár című első verseskötetéből.

Pünkösöd

Láng a lelkem. Erre keltem
rossz álomból meggyötörten.
Orgonának dallamára,
orgonának illatára,
zsenge tavasz hívására
közelít az Isten.

Mint az illat, mint a hang,
hömpölyög a Lélek.
Ugyan, mit beszélek?
Emberszóval mondhatatlan,
kézírással írhatatlan fények
szívünkben zenélnek.

Engedd hatni a lángnyelvet.
Benned virágot bont.
Áradni nyisd a tűzszirmokat.
Élet lesz, amit mond.
Meghallva Megváltónk szavát,
bölcs lesz a sok bolond.

2016. május 15.

Pillanat

A mulandó az szép.
Mi szép, az mulandó.
A mulandóság örök.
A szépség untató.
Mulat a mulandóság.
Vígkedvet játszik a szépség.
Mi van, vég nélkül szűnik.
A pillanat örök nagy kékség.

Gitárból röppen a dallam.
Húr rezeg, feszül.
Melódiát fakaszt.
Hangtest szentesül.
Homlokunk tágra zárva
rezonál mennyei hangra.
Mellünkből felfakad,
szóra kap Isten hangja.

Lánggra lobban az Ige.
Hangteste örökké élő.
Mindent formázó ének,
végtelen táguló lét Ő.
Bennünk, ha szól a dallam,
akár csak hangjegy, szólam,
örök pillanat fénye
ragyog fel homlokunkban.

2016. október 12.